

червени шепки, саблитѣ блѣтаятъ въ рждѣтъ имѣ, и всички летаятъ, между скалитѣ, сякашъ че ли сж птици или диви звѣрове, нито единъ нѣма да сбѣрка нхтъѣ. Затрхбятѣ съ трхбата — тѣ на дѣсно, затрхбятѣ съ трхбата — тѣ налѣво, затрхбятѣ съ трхбата — тѣ изведнѣжъ ще се събератѣ при сотника, затрхбятѣ съ трхбата — тѣ всички ще се распилѣятѣ като испоплашенъ орлякъ птици, и прѣуискатѣ по горитѣ и долинитѣ. Това сж орли, а не люде! Душата на хайдутина трѣбва да се радва, когато го гонятѣ такива юнаци.

Старийтъ Стефанъ се горѣщеше, защото той отъ всичката си душа обичаше казацигѣ, Славянитѣ, ако и да бѣха тѣ царска конница, а желѣзнийтъ стстникъ му се прѣдставляваше такъвъ сжщо юнакъ, какъвто бѣше сѣрбскыйтъ Велко или Крали-Марко; по негова заповѣдъ, той не би пожалилъ старитѣ си кости, а би отишелъ да юркува съ казацигѣ — Славянитѣ, макаръ тѣ и да сж царски войници.

Старецътъ тури ржката си на ухото и се поуслуша: — О, хо! Славайте, кучето излая, това е Балканъ, който дава гласъ. А ето, чува се лайние и отъ другата страна, приближава се къмъ изворитѣ.

— О, хо! Да не губимъ врѣме, да станемъ и да бѣгаме — казацигѣ идятѣ!

Кушчията отшѣсти камака: — Заповѣдай, вѣйводо, а ти, старче, върви на ловъ съ казацигѣ.

— Не, не така; вѣйводата ще дойде съ мене, а пѣкъ ти се скриѣ въ пещерата. Не отъ една пещъ азъ съмъ ялъ хлѣбъ и знамъ, че кучето съ котката не трѣбва да се оставя наедно, а по-добрѣ е да се държатѣ раздѣлени. Той улови вѣйводата за ржката и го поведе. Кушчията извика подирѣ имъ: „щастливъ нхтъ“ получи въ отговоръ: „Слава Богу“ и се скри въ пещерата.

И двамата можаха да се катерятѣ по скалитѣ. Вѣйводата не бѣ забравилъ, нито една нхтечка, нито една урвичка; тукъ е неговата родина. Той я напусна още лато бѣше момъкъ, за да избѣгне расправата съ началството за своитѣ дѣла; и) всѣка година, въ врѣме на